Мені ввижається твоя робота,
Благословенні всі твої труди:
Лип, назавжди осінніх, позолота
І витворена щойно синь води.

Помислиш тільки — і тонка дрімота
Уже веде мене в твої сади,
Щоб, кожного вжахнувшись повороту,
Без пам'яті шукать твої сліди.

Чи під склепіння я ввійду, де сила
Твого мистецтва небеса явила,
Аби схолов мій осоружний жар?..

Там стану я блаженною навіки
Й, розжарені склепляючи повіки,
Там осягну я знову слізний дар.

1924